Окремі керівники почали більше думати не про піднесення виробництва сільськогосподарських продуктів, а про відпустку в літній час. Звичайно, відпочивати всім треба. Але якщо людина болiє за діло, а діло в неї не клеїться, то й відпочинок не відпочинок, а мука, як би глибоко вона не вміла пірнати в море, у неї завжди перед очима будуть низькі врожаї.

М. С. ХРУЩОВ.

ЖНИВУЄ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПЕРЕЦЬ

№ 12 (455). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1961

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

★ Дружні рядки про наші маяки. (Стор. 2).

★ Стережіться — злодій почимчикував до вас! (Стор. 3).

★ Нові будинки і старі картинки, або історії невеселі про пригоди новоселів. (Стор. 4—5).

★ Цікава сміховина про йолопа та барана (Стор. 5).

★ Пригода одного бульдозера, або останні новини з питань тяганини. (Стор. 10).

Наші маяки

ЄВГЕНІЯ ДОЛИНЮК

«Королева труда» — так звуть прославленого кукурудзовода колгоспу ім. Сталіна, Мельнице-Подільського району, Тернопільської області, двічі Героя Соціалістичної Праці Євгенію Олексіївну Долинюк. Завдяки її самовідданій праці, кукурудза дає по 200 і більше центнерів зерна з гектара.

Долинюк-ланковій
За великі діла
Дві Зорі трудові
Батьківщина дала.

Бо ростить-догляда
На просторах ланів
Королева труда
Королеву полів.

ГАННА ЛЕЛЮК

Знатна доярка Ганна Степанівна Лелюк з колгоспу ім. Леніна, Снятинського району, Станіславської області, рік у рік одержує високі надої молока. Цього року вона зобов'язалась надоїти по 5.000 кілограмів молока від кожної з 25 корів.

За роботу чесну, щиру
Віддають Вам шану
Всі любителі кефіру,
Ряжанки й сметани.

І всі ті, хто скибки хліба
Свіжим маслом мажуть,
За геройський труд спасибі
Теж від серця кажуть.

Дружні шаржі В. ГЛИВЕНКА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ЗАПАМОРОЧЕННЯ ГОЛОВИ

Давайте забудемо на хвилинку, що Іван Арсентійович Бондаренко доросла людина. Давайте уявимо собі його дворічним Івасиком який лише спинається на ноги і якого батьки тільки-но починають вчити уму-розуму.

— Як ти, Івасику, відповів тьоті?! Га! Зараз же мені вибачся. Так не можна, старших треба поважати!

Івасик запам'ятав науку.

Ставши дорослим і навіть удостоївшись бути обраним головою виконкому Кіровоградської райради, він батьківської науки не забув, ні. Старших Іван Арсентійович Бондаренко поважає. Але... тільки старших по роботі.

От що вийшло, коли довелося Івану Арсентійовичу Бондаренкові якось зустрітися з людиною, старшою тільки за віком, — з Митрофаном Федоровичем Любченком. Митрофан Федорович не тільки людина в літах, він хороший робітник, будівельник з багаторічним досвідом. Коли його надіслали на будівництво Будинку культури, він побачив, що там, через нерозпорядливість, летять на вітер державні гроші. Він звернув на це увагу голови райвиконкому т. Бондаренка.

Що, гадаєте, відповів йому голова? Сказав старому робітникові спасибі за його турботу про народну копійку?

Ні, цього голова райвиконкому не сказав. Він прорік зовсім інше:

— Геть звідси! — гаркнув він на старого робітника. — Не гавкай! А не то — я тебе...

Свідками цієї розмови були люди, які голосували за т. Бондаренка. Чи варт говорити про те, як вони себе в той час почували? Та що люди! Цегла на будівельному майданчику Будинку культури нащо вже червона, але й вона ще більш почервоніла, наслухавшись слів Івана Арсентійовича.

Ой, нема, мабуть, гірш нікому, ніж тому голові райвиконкому, якому ні батьківська наука, ні довір'я виборців не пішли на користь!..

ГРУПА РОБІТНИКІВ.

м. Кіровоград.

Мал. К. ЗАРУБИ

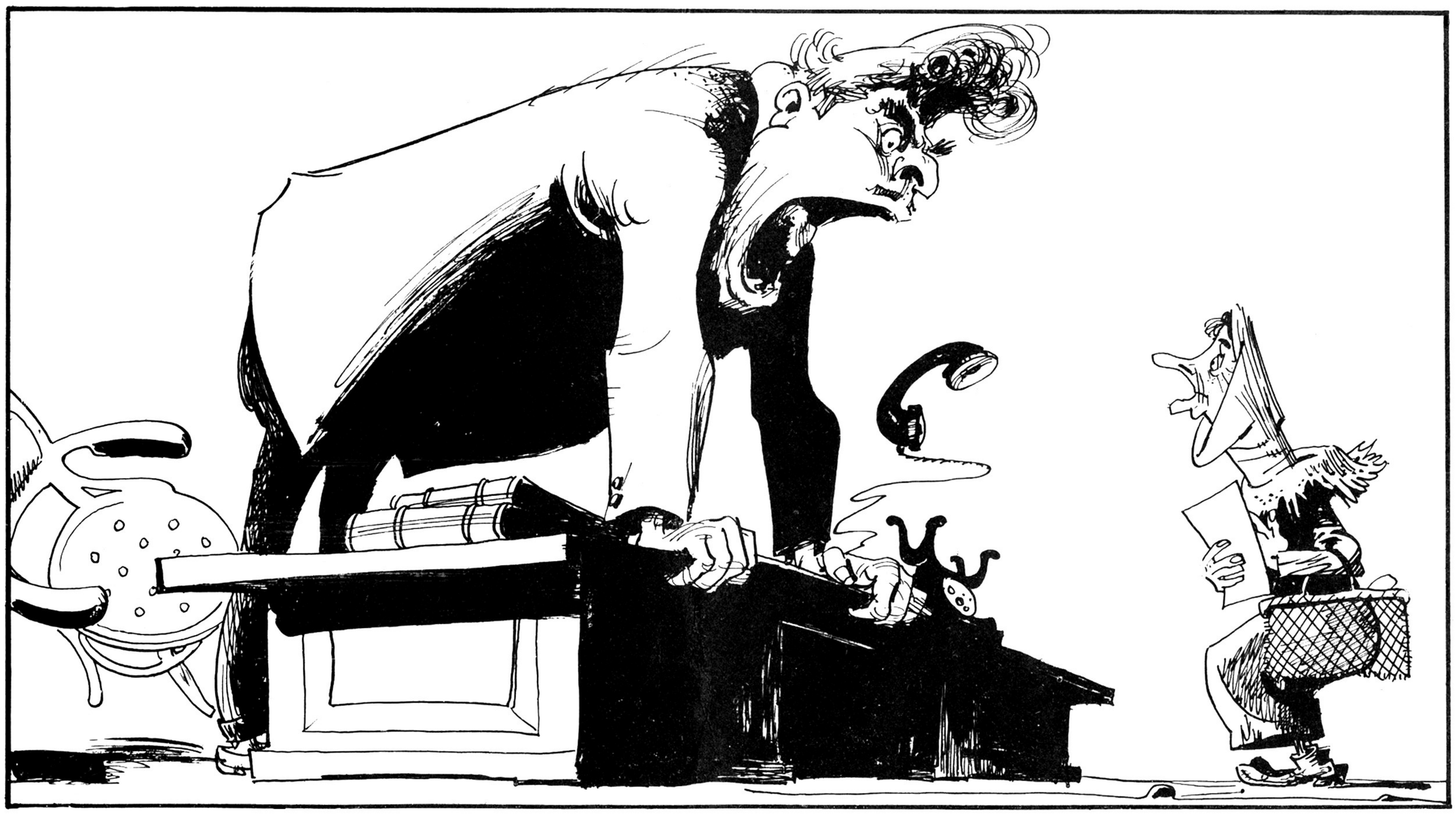

— Доки ви будете ходити?! Ви мене, бабо, уже замучили з своєю довідкою!

Фейчер шукає роботи

Якось у своїй кишені один чоловік відчув чужу руку. Вхопив її, та так, що злодій скрутився змієм, а прийшовши до пам'яті, ушкварив світ за очі.

З того часу злодій з опаскою закладає руку і у власну кишеню.

Фейчер Василь Якович заклав руку в державну кишеню. Але там її притримали, погладили і, ніжно потиснувши, шепнули на вушко:

— Кайся!

І Василь Якович вийшов на трибуну пленуму Херсонського райкому партії. На ту трибуну, з якої багато років керівники райкому та райвиконкому вихваляли його за блискучу господарську діяльність у радгоспі імені Тельмана, возносили до небес, ставили іншим у приклад.

Та скільки раз і сам Василь Якович кричав з цієї трибуни:

— У мене порядок... Я показав, я довів, я доведу...

Може б, і зараз гриміло його «я» на весь район. Та на останній районній партійній конференції помічник секретаря, офіцер запасу тов. Русенко заявив привселюдно:

— Фейчер негідник, розвалив господарство радгоспу.

Правда, за ці слова йому не поздоровилося. Не минуло й місяця, як Русенкові на бюро було винесено сувору догану і звільнено з роботи. А самого Фейчера, як талановитого керівника, рекомендовано головою в передовий у районі колгосп імені Кірова. І не встиг він ще як слід розголовуватися, як справою Русенка зацікавився комітет партійного контролю. Довелося бюро скасувати свої попередні рішення, поновити чоловіка на роботі, а Василю Яковичу сказати:

— Кайся, бо сядеш!

І він за те, що розвалив господарство радгоспу, залишив худобу на зиму без кормів, без приміщень, сказав:

— Каюсь...

За те, що керував радгоспом, як князь своїм князівством, ні на кого не зважав, гнав у три шиї робітників, що приходили до нього із скаргами на розкрадачів державного добра...

— Каюсь...

За те, що радгоспними кормами тільки за 1960 рік відгодував шість найкращих радгоспних кабанів і поклав за них гроші собі в кишеню...

— Каюсь...

У самий розпал будівельних робіт зняв з телятника будівельну бригаду і направив її аж у місто Херсон будувати власний особняк, а заодно прихопив собі сорок кубометрів радгоспного лісу та всяких будівельних матеріалів...

З радгоспного ж таки лісу зробив і меблі для себе...

— Каюсь!

Секретар райкому Смілянець Михайло Ісакович, поплескавши Фейчера по плечу, сказав:

— Судити б каналію треба, та бачите ж, як кається. Обіцяє на якій хоч роботі виправитись.

— Клянусь! — вигукнув Фейчер.

Не судили злодія. Насварилися тільки пальчиком, записали сувору догану і відпустили з миром на всі чотири боки. Уклонився Фейчер низенько своїм благодійникам і подався до міста.

Від установи до установи, від тресту до управління ходить він тепер по Херсону. Вмостився було навіть в обласній інспекції по заготівлях — вигнали. І знову ходить, стукає в двері ногою, сховавши брудні руки в кишені.

Стережіться — Фейчер почимчикував до вас!

І. ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

НА МІНОРНИХ НОТАХ

«ВІВЦІ МОЇ, ВІВЦІ...» — сумно виводить правління колгоспу ім. Жданова (Великописарівський район на Сумщині). Соліст — голова колгоспу А. Фойда.

Три роки розучує воно цю пісню. Саме з того часу, як взялося будувати приміщення вівцеферми. Тужить пісня над полями, тужать вівці просто неба на землі. А ферма не добудована. «Вівці мої, вівці... що з вами буде, як... приміщення вівцеферми не буде?»

«ОЙ, У ПОЛІ ОЗЕРЕЧКО...» — співає хоровий колектив Станіславської контори «Меліоводбуд» теж третій рік.

— Де ви його бачите, те озеречко? — запитують колгоспники сільгоспартілі ім. Шевченка (Рожнятівський район, Станіславської області).

— «.... там плаває відеречко» — тягнуть своєї меліоводбудівці.

— Не відеречко плаває, а гроші наші колгоспні попливли на оте озеречко, яке ви й досі не збудували. І не малі. 30 тисяч нових карбованців. А ставка колгосп як не мав, так і не має...

Сумна виходить пісня, коли її так довго співати...

«ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ...» Еге, хіба тільки бандуру! І домри, і бандури взяв би Немирівський будинок піонерів (Вінниччина) для свого музичного гуртка.

Але не бере, бо не дають. І вже куди не писали, де не просили, нічого не допомагає. Аж до Міністерства культури УРСР дійшло. А звідтіля (з Головного управління промислових підприємств і постачання Міністерства культури) замість бандури така собі відписочка прийшла: «Не буде вам бандур і домр не буде».

Хай тепер дітки того папірця візьмуть і теоретично на бандурі заграють...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Без слів.

МОГОРИЧ

Бундючний, дутий, наче сич,
Набряклий, мов гарбуз,
По селах ходить могорич,
Збив набакир картуз.

Він з бригадиром, з завом йде
Плечем до їх плеча,
Бо ж кепське діло в них буде́,
Як без могорича...

Підводу хоче взять Пархом,
Петро — в відпустку йти,
Могорича ж то їм обом
Ніяк не обійти.

Вам — премію за чесний труд?
Зорати вам город?
І могорич вже тут як тут
Стоїть, роззявив рот.

Та ще виходить наперед
І вертиться, мов біс,
Як молодицям йти «в декрет»,
Й до них він суне ніс.

І стали люди міркувать
У кожному селі:
Як їм поганця закопать,
Щоб згнив він у землі?

Одні говорять: «Загорнуть
І заорати слід».
А інші кажуть: «У труну,
Бо ж вилізе на світ».

Зав пилорами одвіча,
На все село гука:
— А ми вам без могорича —
Ні дошки, ні гвіздка...

Фросина КАРПЕНКО.

с. Хороше,
Петропавлівського району,
Дніпропетровської обл.

Нові будинки і старі картинки

Недавно в Харкові трапилося таке. Прийшли два чоловіки в головунівермаг і попросили, щоб їх без усякої черги переодягли в нові костюми.

— Та хто ви такі? Куди так квапитесь? — питають їх.

— А ми начальники УНР. На прийом у високу інстанцію йдемо. Звітувати про роботу при повному параді хочемо.

— А-а-а! Знаємо таких! — загомоніли покупці. — Одягайте їх без черги. Вони ж наші будинки будували! Ми й самі костюми купуємо, щоб до новосілля бути в повному порядку...

За чверть години будівельники як нові копійки були. Та висока інстанція не зважила на форму, а до змісту роботи почала докопуватися. Дуже критикувала вона обох керівників УНР за здачу будинків з недоробками.

— Та що ви нам дрібницями дорікаєте? — відбивалися будівельники. — Подумаєш, якісь там унітази, лічильники, ванни! Головне — об'єкти здані. Ось акти.

Закінчився прийом. Та тільки-но іменинники встали, щоб додому йти, раптом — тр-рі-ісь! — Усі гудзики на обох нових штанях повідлітали. Заклали уенерівці руки в кишені, штани підтримують, і міркують: чи відразу, зомлівши, падати, чи вже в коридорі? А висока інстанція руку простягає — прощається:

— Ну, на все добре. Працюйте. Та чого ви понадувалися? Образилися чи з гордощів? Держіть п'ять!

— У мене грип,— похопився перший.— Не можна.

— А в мене коклюш, — буркнув другий. — На карантині.

Вийшли будівельники в коридор і аж застогнали:

— От бракороби! Дрібницю, гудзика, незугарні пришити!

Багато харків'ян так гадає, що ця страшна і смішна історія сталася з начальником УНР-429 т. Логіновим та начальником УНР-426 т. Полтавцем. Та ми мусимо рішуче заперечити. Не було з ними такого.

А жаль!

Треба було, щоб сталася. Тоді б ці недбалі будівельники знали, як здавати будинки без «гудзиків» і як у тих будинках жити.

...Хто в Харкові не знає трамвайної зупинки «Нові будинки»? Тут починається масив житлового будівництва. «Нові будинки» — це таки справді 47 нових п'ятиповерхових будинків. Ціле місто на 15—20 тисяч жителів.

Отут якраз і стараються обидві будівельні організації. Одна поперед одної. Планів будівництва недовиконують, а недоробки понад всілякі норми накопичують.

Чого вартий, приміром, такий букет недоробок в одному лише будинку на 80 квартир (проспект Сталіна, 196/18). Приймали його в грудні минулого року. На східцях і в коридорах не було плафонів, а у ванних — змішувачів. Шістдесят квартир (з 21 по 80) будівельники залишили без ванн. Вісімнадцять — без укомплектованих газових плит, десять без «еврик». У чотирнадцятьох квартирах забули вставити пробки в електролічильники, у десятьох — шибки. Одинадцять квартир залишили без кранів, шістнадцять — без закріплених дощок на унітазах. Потекло опалення в шести квартирах. Он яких «гудзиків» не вистачало в новому будинку!

Довго бігали люди до будівельників та «милості просим» тягли їх недоробки доробляти та аварії латати.

А дехто ще й досі бігає.

Так працює 429-е будівельне управління, кероване т. Логіновим.

А рекорди Логінова б'є УНР-426 на чолі з т. Полтавцем.

Здало те УНР будинок № 44 та так, що всі аж зойкнули. Чого там тільки не поставили?! У чотирьох квартирах — умивальників, у десятьох — кранів на кухнях, у чотирьох — вимикачів. У квартирах 41, 45, 64, 65 замість газових плит стирчали залізні дулі. А по інших квартирах — ті ж картинки: биті шибки, перекошені двері, потріскані унітази. Пейзаж доповнювали необладнаний пульт управління та напівбокалуплена рамка теплосітки. Почало райжитлоуправління Комінтернівського району міста головному інженерові УНР-426 т. Малих чолом бити: ліквідуйте недоробки. Било, било, добру гулю собі натовкло, а т. Малих категорично носа верне: до будинку під'їзних шляхів нема, а на тракторі добиратися не виходить.

Побачили будівельники з УНР-429, що їхнє вже не зверху, і вдарили козирем: здали будинок № 25 зовсім голим, як бубон. Добудуємо, мовляв, у процесі заселення. Процес заселення давно минув, а вони й досі язиками добудовують.

Отак змагаються між собою два управління. А потім вирішили ще спільними діями згадку по собі залишити. Вибрали вони для цього будинок № 17. Фундамент його заклало УНР-426 силами начальника дільниці Павлія, а стіни вивело УНР-429 стараннями начальника дільниці Борембойма. Здали будинок. Заселили. А через місяць спільний гріх почав розповзатися. Спритні зодчі натовкли у фундамент мерзлої тирси, а щоб «показники» були в ажурі, розчерком пера перетворили тирсу на цемент. І став будинок № 17 відразу на капремонт. А Борембойм та Павлій і досі собі будують. Перший — сидячи на старому улюбленому місці, а другий навіть вищу посаду обійняв.

Коли спритні будівельники отак хвацько гудзики до штанів пришивають і все їм з рук сходить, то що робити підсобним управлінням? Досвід переймати! Начальник Харківського будівельного управління № 508 т. Гошмер так обслужив будинок № 47, що там санвузли і досі не діють, крани течуть, а зливні бачки не працюють. У восьми квартирах люди в дощ сидять під парасольками.

Показали себе в цьому будинку і електротехніки з УНР-401. Натиснеш вимикач у їдальні, а лампочка загоряється в убиральні. Натиснеш у вбиральні — горить світло у сусіда.

Стали скаржитися жильці на таку світлотехніку, а будівельники їм:

— Ви ще дякувати повинні. У вас хоч є на що натискувати. А он у будинках № 29 та № 41 люди по півтора місяця без світла сиділи, а до нас не ходили, бо знали, що нас не вскубеш. Знайте і ви!

...Поглянеш, як на колишньому пустирі п'ятиповерхові гіганти підіймаються, — серце радіє: буде житло! А підійдеш ближче, — злість до радості примішується. У крупноблочних будинках у щілинах протяги гуляють, людям настрій псують. А он біля будинків № 7 та № 16 ще одне диво. Проводили там опалення, і для зручності кам'яні ганки набік поодтягували. Та так і залишили. Тепер кожен мешканець може персональними сходами користуватися.

З якою радістю люди ордери на квартири в житловому масиві «Нові будинки» одержують — не беремося описувати. Радіють, доки не переселяться. Потім місяцями по всіх інстанціях пороги оббивають, ліквідації недоробок добиваються.

А можна так, щоб не оббивати порогів?

— Можна! — кажуть потерпілі від уенерівської халтури. — Для цього треба узаконити прийом житлових будинків з гарантією на рік. Тоді б, оглядаючись на гарантію, будівельники здавали б будинки, як для себе збудовані. А ми б тільки раділи.

І Харківський раднаргосп радів би за свої будівельні організації, і всі новобудови Харкова очистилися б від пошесті недоробок.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

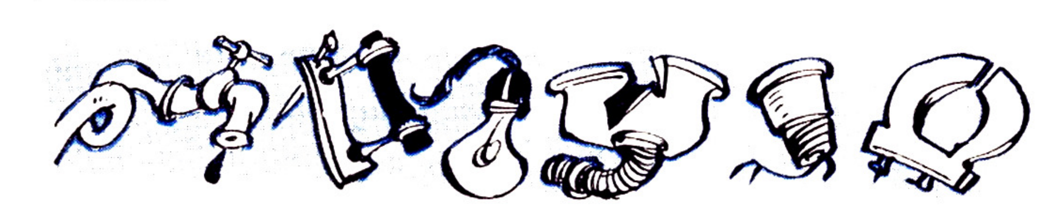

Багато районів Ровенської області не виконують взятих на себе зобов'язань по підвищенню надоїв молока.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

З пустого в порожнє.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Тепер я бачу, що рибне господарство у вашому районі розвинене добре.

Байки

НЕПРОХАНИЙ ГІСТЬ

Ведмідь у пасіку заліз,
А як Бджола штрикнула в ніс,
Пустив сльозу картинно:
— Це, каже, не гостинно!

ПОЖАЛІВ...

На стежку впало пташеня з гнізда.
Лис тут як тут:—Ай, ай, яка біда!
Тебе ж тут можуть розтоптать
щодня! —
Сказав і... схрумав бідне пташеня.

ПЕРЕВИХОВАНИЙ ШАКАЛ

Б'є лапами в груди,
доводячи всім:
— Я мирний, я добрий.
Трави я не їм!

ЧЕРВ'ЯК-ЦИНІК

Казав Черв'як,
залізши в Грушу:
— Ми живемо з тобою —
душа в душу!

ОСЕЛ

Плює він і на критику,
й на сміх:
Він з тих, що визнають
лише батіг.

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Пан Росоха зловився!

У Канаді виходить брудна націоналістична газетка з претензійною назвою «Вільне слово». Нещодавно якийсь А. Білик з Чікаго написав для тієї газетки вірш «Пророцтво» (з нагоди «роковин» проголошення «Закарпатської січової республіки»), а редактор пан Росоха поспішив його надрукувати. А що з того вийшло, читайте нижче.

Росоха, редактор націоналістичної рептильки, що виходить у Торонто і з невідомих причин називає себе «Вільним словом» (та весь час у наклепах проти України намагається плюнути дальше, ніж бандерівський «гомін» *), читав кореспонденцію. Раптом він підскочив і, немов ужалений тисячею бджіл, почав бігати навколо стола. Дивився б хтось сторонній, безсумнівно, сказав би: — Геть чисто збожеволів!

Оце, оце — якраз те, чого нам треба! — кричав несамовито пан Росоха. — Пане Білику з Чікаго! Написавши цей вірш, «Пророцтво», ви стали нашим найбільшим поетом! В поетах ми мали дотепер найгострішу потребу, бо всі відомі поети — комуністи. Навіть Шевченко. Ви з'явились між нами, нещасними і розсвареними, як зоря!

Салют вам, пане Білику з Чікаго! Цілую ваші божественні руці — можу поцілувати, де тільки схочете. Нарешті, з'явився наш справжній пророк! Ми ще, браття престарілії, будемо панувати над Україною. Так каже наш пророк — пан Білик із Чікаго. А хто чув, щоб пророки помилялись?! І хто тільки подумав би, що наш пророк з'явиться в Чікаго!

О, який я щасливий сьогодні! Ще не був таким щасливим, відколи Стецько, з доручення блаженної пам'яті Бандери, проголосив самостійну. Тепер, завдяки панові Білику з Чікаго, я на новому піднесенні. Коли здійсняться ваші пророчі слова, пане Білику, дуже хочу бути міністром лжеінформації на Україні. Згода?

Хай, справді, здійсняться ваші пророчі слова, пане Білику з Чікаго! А я вже, як той нещасний кум, почав був спускатися на дно. Ловився, щоб не втопитись, за всяку брехню, тобто соломинку. Свистом, тільки свистом підтримувався на дусі, як той, хто свище вночі, йдучи попри куток, де чорти граються з черепками.

Але — не тепер! О, боже, який я безмежно радий, що ви, наш пророк, з'явились у Чікаго! Це найбільше сучасне чудо! Це — воскресіння! Наша самостійна дірка, тобто — ненька, тепер не пропаде. Ваше ім'я, пане Білику з Чікаго, буде жити у віках!

Йому, редакторові брехливого «слова», до скону потрібен був саме такий вірш, як «Пророцтво» А. Білика з Чікаго.

Отже, він без вагання рішив помістити його таки в наступному номері свого фальшивого «слова» — на першій сторінці.

Люди, думав він, будуть вражені «пророчими» словами, будуть давати «вільніше» доларів на «визвольну» (в шинку), а це — головне.

Ого! Перед «пророчим» віршем комуністи стануть безпорадними.

Підуть тепер води й на наші млини. Буде і слава, і долари. Плювать на славу, коби були долари!

І сталось так, як навіть не снилось докторові «науки» по наймитології з фальшивого «Вільного слова».

Буває, людина городить одне, а на городі вродить друге.

А вже найчастіше буває це з людьми ненормальними.

Раніше чи пізніше люди пізнають правду.

А вже сьогодні для брехні дорога навіть до порога довга.

Не такі тепер часи, щоб тим, хто бреше, везло.

* * *

Вірш А. Білика з Чікаго з'явився в торонтонському т. зв. «Вільному слові» в номері від 18 березня — на першій сторінці. А вже наступного дня почувся перший дзвінок.

— Пане Росохо, чи знаєте, хто ви? Не знаєте? То прочитайте згори вниз першу букву кожного рядка вірша «Пророцтво» А. Білика з Чікаго — таки у вашому «Вільному слові»! Тоді взнаєте! Ха-ха-ха!

Другий, третій, п'ятий дзвінки радили те саме, з тим самим «ха-ха-ха».

Пан Росоха прочитав — і від того йому потемніло в очах, зашуміло в голові, ноги дригали, як у судорогах, він майже що не вмер.

— Гаддем! Санавабич! — заревів він, хоч по-англійськи знав дуже мало.— Це — нечувана профанація! Як я тепер буду дивитись людям в очі? Збожеволію!

Пан Росоха рвав волосся. Він стогнав і плакав. Він ревів, як недорізаний баран. Він почував себе, однак, не як баран, але як йолоп і та овечка, яку чікагський баран веде на заріз.

Пан Росоха бив кулаками об стіл і далі безрадно плакав.

— Я йому покажу! — ревів він.

Але так і не сказав, що він «йому» покаже.

Микита ВІШТА.

P. S. Дорогий читачу! Прочитайте перші підкреслені букви кожного абзаца повищого фейлетончика, і ви довідаєтесь про перші букви кожного рядка вірша А. Білика з Чікаго — і про те, ким «пророк» з Чікаго вважає пана Росоху, редактора фальшивого «Вільного слова» в Торонто.

М. В-та.

м. Торонто (Канада).

* «Гомін України» — брудна націоналістична газетка.

ЧОРНІ ДУШІ

Садок ряснів вишнями, які почали вже визрівати під ласкавим сонцем. А за садком хилилося під вітром дорідне жито. На подвір'ї паслася сита ряба телиця...

З хати вийшов господар. Він окинув поглядом свою садибу, задоволено посміхнувся, узяв сокиру в руки, зайшов у садок та цюк по вишні, цюк удруге, і втрете. Похилилася вишенька-черешенька...

На порозі закричала жінка:

— Що ти, гаспиде, робиш?!

— На наш вік хватить! — вигукнув господар та цюк по другій вишні. Розправившись з вишнями, підбіг до телиці та геп її обухом по лобі. Упала ряба і тільки ногами дригає.

— Що ти, скажений, чиниш?! — ще дужче залементувала молодиця.

— На наш вік хватить! — знову закричав чоловік. Він покинув сокиру, ухопив косу і давай недозріле жито в покоси валити.

— Люди добрі! — заволала жінка. — Рятуйте! Збожеволів! В'яжіть його!!

— Не може такого бути, — скаже читач. — Щоб ото людина, якою б вона не була, та власне добро нищила.

І правда. Важко тому повірити, щоб вона в л а с н е нищила. А громадське? Ого! Скільки ще в нас недолюдків, які й досі живуть думками ворожого нам світу: на наш вік, мовляв, вистачить; аби нам, а після нас хоч потоп.

У даному разі ми ведемо мову про браконьєрів — заклятих ворогів усього живого.

У народі кажуть: весною все оживає, танцює і співає.

Еге, поспіваєш, коли на світі ще є такі бездушні люди, як Шульга Іван Пантелеймонович та Фесенко Григорій Яковлевич, які живуть у селі Моринцях, Звенигородського району, Черкаської області. Вони протягом усього року винищують дичину. А коли їм починають докоряти, то потвори зразу ж відбиваються відомою вже фразою: «Е, на наш вік хватить...»

За живіт би їх уже вхопило!

У селі Тубільці, Черкаського району, теж завівся хижак. Це Безверхий Яків Мусійович. У березні він виперся з одноствольною рушницею на Мошенський луг. Там він почав «полювати» на щук. Якщо попадалися дикі качки, то й качок бив.

А в селі Першотравневому, Чорнобаївського району, лютує Шевченко Василь Олексійович.

Та чи не всіх перевершила така чорна душа, як Смотритель Юхим Петрович, який живе в селі Сигнаївці, Шполянського району. Цей недолюдок упіймав весною чотирьох малятзайчат. Трьох він зразу знищив, а четвертого врятували добрі люди.

Варвар!

Що про таких типів можна сказати? Виловлювати їх треба. Це, по-перше. А вже як упіймається хижак-браконьєр, то треба йому так дати, щоб він танцював, як хрін на тертушці. Це, по-друге!

Л. ГРОХА.

ОЙ, НЕ СІЯВ КОЗАК ГРЕЧКИ

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

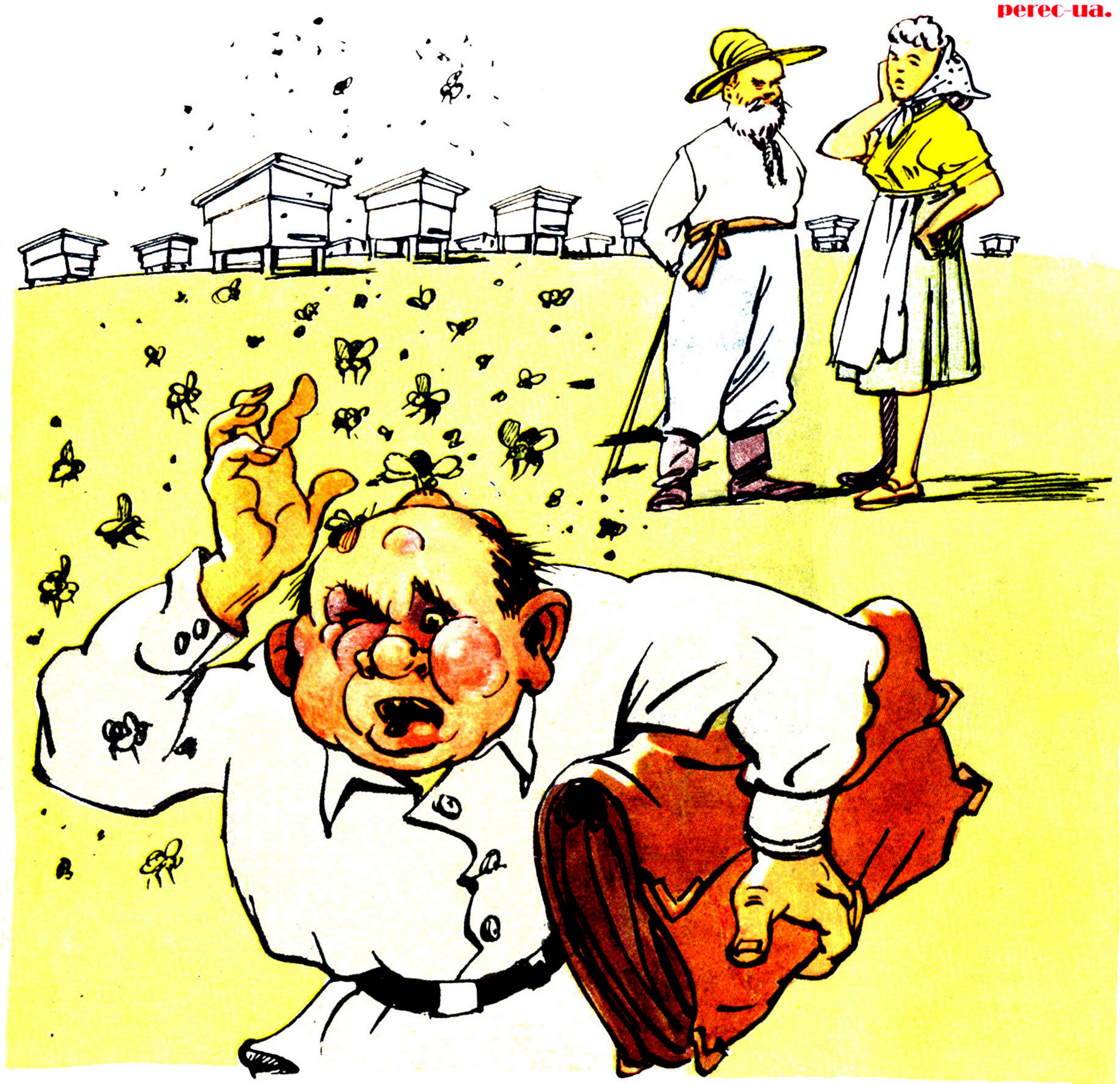

— Защо це його так покусали бджоли?
— За гречку...

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали Ю. КРУГЛЯК та Д. МОЛЯКЕВИЧ.

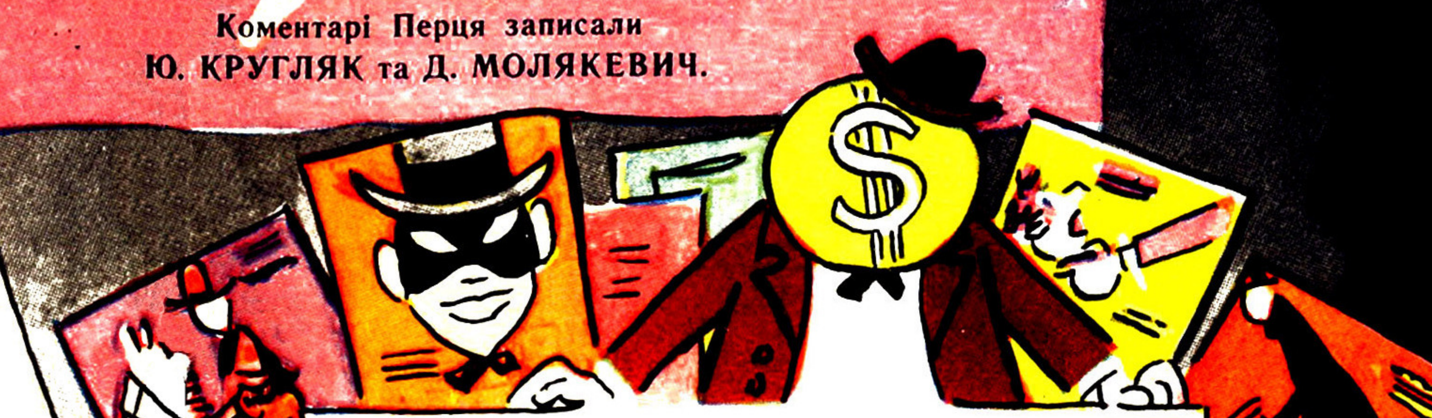

ЗНОВУ ЗА СТАРЕ

Гаряча пора настала для японських концернів-дзайбацу, які зайняті виробництвом зброї. Причиною ажіотажу послужив урядовий план виробництва в Японії керованих снарядів. Монополії буквально б'ються за воєнні замовлення.

За повідомленням газети «Токіо таймс», в боротьбу за ракетні замовлення включилися найбільші концерни — Касвасакі, Міцібісі, Міцуї. В роки другої світової війни саме ці концерни поставляли зброю японській армії.

**За стару взялися працю
Зброєроби із дзайбацу:
Ждуть від уряду нарядів
На ракети і снаряди.**

**Виробництво розгорнули
Міцібісі й Касвасакі —
Швидко щось вони забули
Хіросіму й Нагасакі.**

ЗАМІСТЬ ХАРЧІВ — ПОМИЇ

Гарвей Свадос в своїй книзі «Американські профспілки на роздоріжжі» пише, що сучасний робітничий клас Америки духовно придушений, заморочений, доведений до останнього ступеню розумової деградації. Гендлярі «духовним їстивом» наводнили ринок низькопробною, цинічною літературою та музикою. книжчинами садистсько-порнографічного змісту. Ця «продукція» розрослася до неймовірності і в міру того, як випуск її зростає, гине справжня, самобутня культура робітничого класу.

**Того «їстива» в них на ринку повно,
Ним трударі завалені по шию.
Їм торгаші замість «харчів духовних»
Щодня підсовують отруєні помиї.**

ПОТРЯСЕ, ТА Й УСЕ...

На вулицях багатьох американських міст з'явилися так звані вібраційні автомати. Ставайте на площадку такого автомата, опустіть в щілину двадцятицентову монету, і протягом п'ятдесяти секунд вас буде трясти. Реклама, що пропагує ці автомати, стверджує, що після такого струшування душевний стан клієнтів зразу ж поліпшується. (З г а з е т).

**То-то радість! То-то щастя!
Не життя, а благодать:
Не страшна уська трясця —
Вже їй легко раду дать.**

**Як трясе тебе до поту
Від «холодної війни»,
Чи від страху, що роботу
Втратиш, боже борони.**

**Чи коли не можеш спати
Ані вдень, ані вночі,
Бо кишеню витрясати
Йдуть податкозбирачі.**

**Чи коли ураз на тебе
Напосяде ФБР,
Хвилюватися не треба —
Все це байдуже тепер.**

**Є чудові автомати:
Душу трохи потрясе —
Всього двадцять центів плати
З неї витрясе і все!**

**На душі не легше буде,
Та кишені — легше. Факт!
Не журіться ж, добрі люди, —
Вам зарадить автомат.**

ВСІ ОБСТАВИНИ ЗА НАС

Знов вояки-маніяки
На котурни піднялись...
Забивають людям баки,
Як за Гітлера колись.

Знов їм тісно, знов їм мало,
Прихопити б дещо слід...
Знов їм спати мулько стало,
Тягне знову їх на Схід.

В бундесвері хрипло й люто
Деренчать старі баси.
В тім собачім хорі чути
І заморські голоси.

Скрізь клепають заповзято,
Невгаваючи й на нас:
В СЕНТО, в НАТО і в СЕАТО,
На Московію, на нас.

...Десь голодні просять їсти,
Негри прагнуть стать людьми, —
Винні тому комуністи,
Знову в тому винні ми.

Страйк в Чікаго чи в Парижі,
Землетрус десь на землі...
Знов пани валують хижі:
Підготовлено в Кремлі.

Все це вже давно не нове,
Та до того ще й брехня.
А з брехні яка ж, панове,
В дідька там уже броня!

Ждіть біди ви не зі Сходу,
Не з червоної Москви, —
Звітувать своєму народу
Вже тепер готуйтесь ви.

Будуть лій ще й з вас топити,
Не далеко вже той час!
Люди всюди прагнуть жити,
Як живуть сьогодні в нас.

В цьому ми і справді винні,
Особисто ми, не хтось.
Чуєте, панове свині!?!
Тут ми винні, й гордимось

Цею гордою виною,
Що ввергає вас у сказ...
Не лякайте нас війною,
Всі обставини — за нас.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

КОШАЧО-СОБАЧІ БЛАГОДІЙНИКИ

Недавно на одному з мальовничих горбів, які оточують Ніццу, відбулось урочисте відкриття пансіону... для кішок. Це перший кошачий курорт на Лазурному березі. А скільки їх уже побудовано для собачок! (З г а з е т).

**Там благодійник захотів
Курорт створити... для котів.**

**Бо вже ж собаки мають дачки,
А кіт чим гірший від собачки?**

**Мабуть, дорожчі за людей
Для нього кішка і собака,**

**Бо коштів тратить на дітей
Як той курортний кіт наплакав.**

ВИХІД ОДИН

Лондонська поліція арештувала понад тисячу англійців тільки за те, що вони вимагали позбавити їх від тієї смертельної небезпеки, яка прийшла в кожну сім'ю, в кожний дім разом з появою на Британських островах американських воєнних баз і ракет «Поларіс».

**Привозять Штати ворохом
Англійцям свої атоми,
І цим Джон Буль пишається,
А людям залишається
Сидіть на бочці з порохом
Або ж сидіть за гратами.**

ПОГОРІЛИЙ АВТОРИТЕТ

Французький уряд, як видно, і не думає про припинення атомних випробувань. Як повідомляє паризька преса, недавній — четвертий вибух, зроблений на випробному полігоні в Реггані, у Сахарі, завершує лише перший етап експериментів. Всупереч розрахункам французьких правлячих кіл, їх атомна політика не тільки не сприяє «величі Франції», але навпаки, підриває її престиж і авторитет на міжнародній арені.

**Достойні осуду й ганьби,
Вони хотять посіять страх —
Французькі атомні гриби
Ростуть в Сахарі на пісках.**

**Питає чесний люд: — Коли ж
Минуть оці ганебні дні?..
Колишній Франції престиж
Горить на атомнім вогні!**

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Спи, моя манюня.

Народні усмішки

НЕХАЙ ПОКРУТИТЬСЯ

Ліг чоловік спати, а заснути не може — все крутиться. От жінка і питає:

— Чоловіче, чого це ти все крутишся та крутишся?

А чоловік і каже:

— Та місяць тому позичив я у Федора Кіндратовича п'ятсот карбованців, а сьогодні строк віддавати...

Жінка, нічого не кажучи, одяглася, вискочила з хати і до сусіда:

— Федоре Кіндратовичу, мій чоловік позичав у вас гроші?

— Позичав. Сьогодні повинен був віддати.

— Так він вам не віддасть! — гукнула і пішла геть.

А прийшовши додому, сказала чоловікові:

— Можеш спати спокійно, хай і він тепер трохи покрутиться.

Повідомив В. О. КУДРИЦЬКИЙ
з м. Ірпеня, Київської області.

БЕЗ ЦЕРЕМОНІЇ...

Якось до однієї багатої куми зайшла бідна.

— Сідайте, кумасю, чайком пригощайтесь, а я вийду на хвильку, бо кудись півень запропастився.

Повернувшись, знову запрошує:

— Пийте, пийте без церемонії, ви ж у куми...

— Та я вже, той, пила, без церемонії, от якби ще й з церемонією...

Надіслав читач «Перця»
Б. ПЕНЗЕЛЬ-САЦЮК
з м. Малорита, Брестської області (БРСР).

У СТАРОСТИ

С т а р о с т а: — Ви хочете обжалувати свого сусіда за образу честі. Що ж він вам сказав таке образливе?

І в а н: — Він кричав на мене: «Іди собі до такого злодія, як ти сам!»

С т а р о с т а: — А ви йому що сказали на це?

І в а н: — Я сказав, що йду прямо до вас!..

Повідомив В. І. ЦІЦАК
з с. Імстичове, Іршавського району, Закарпатської обл.

НАГОДУВАВ

Один наймит прийшов з поля пізно ввечері, а пан йому й каже:
— Гей, Іване, іди там борщ їж.
— А де він? — обізвався наймит.
— Не хочеш, то й не треба!

НЕМА В ЩО ВЗУТИСЯ

— Мамо, в нас є чорний крем?
— А куди ти, сину?
— До клубу.
— То напій спершу корову.
— Та нема в що взутися.

Повідомив Д. ПАДРА
з м. Ізмаїла, Одеської області.

ЧОМУ БАТЬКО ПОМЕР

Зустрілися два приятелі, привіталися й заговорили про різні справи. От один і запитує:

— А чому ти, Юхиме, такий сумний?

— Батько помер, — відповідає Юхим.

— Що, хворий був? — запитує другий.

— Та ні, — каже Юхим.

— А чому ж помер, може, хліба не було? — допитується другий.

— Та ні, хліб був, та не було чим врізати.

Повідомив Ю. О. ТКАЧ
з м. Мінська (БРСР).

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Під великдень послав піп дяка роздобути десь барана.

Дяк вирішив поїхати верхи конем аж у п'яте село, щоб легше кінці у воду сховати. Та попався дяк. Люди коня відібрали, і мусив, сердега, пішки тюпати додому.

Піп, не дочекавшись дяка, почав службу. Обернувся до людей, аж бачить дяка за криласом. Не стерпів піп, щоб не спитати, як справа з бараном, та й затягнув на все горло:

— Дяче, дяче, а де ж твоє бе-ге-ге-е?

А дяк відспівує:

— Через твоє бе-ге-ге пропало моє іга-го-о-о.

Повідомив М. І. ФЕДОРАК
з м. Стрия, Львівської області.

Дунька з цуциком

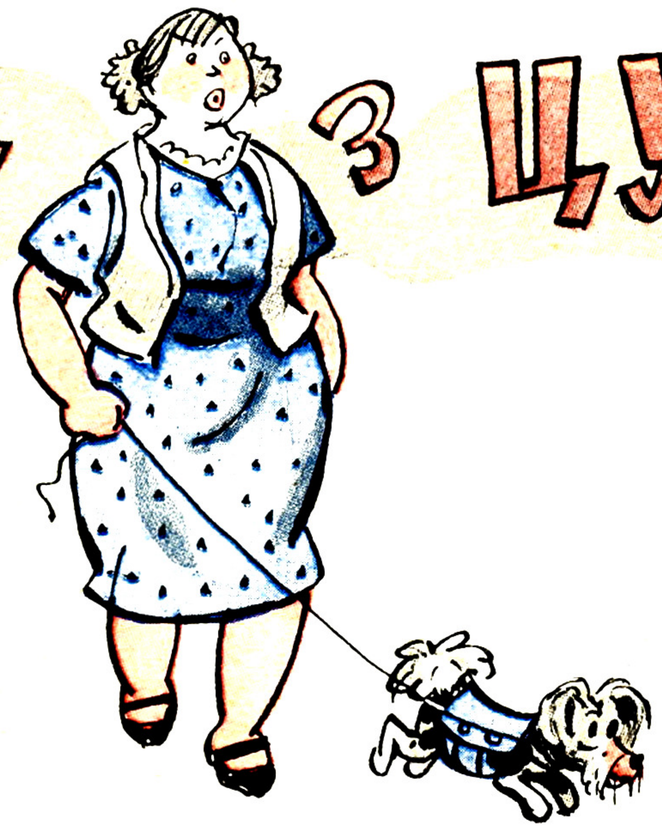

Спочатку, знацься, було так: Дунька сама по собі, а цуцик сам по собі. Де, у кого і для якої нужди викохувалось те собача каплювухеньке, нам не відомо. А от щодо Дуньки, то тут діло звісне. Ніяких у тому секретів нема, як вона собі зростала та сильонок набирала. Бо була ж та Дунька не хтось і не щось, а дядька Каленика, колгоспного комірника рідна донька.

І не просто донька, а навіть «рибйоночок».

— Ой, побіжу вже,—тільки й чути було від Фекли Титівни, нічого собі, такої опецькуватенької комірничихи, — рибйоночка ж пора годувати.

— Що? На картоплю?! Так у мене ж рибйоночок!

Росла собі Дунька, не скаржилась. Та воно й звісно. Якщо вже ти комірник, і не рік, і не два, та й рибйоночків отих не кагал, а однісінька Дунька, то вже якось там настараєшся. Інакше рідна жінка засміє. Який з тебе в біса комірник, скаже, коли ти не те що кого там треба, а своєї Дуньки раціоном не забезпечиш.

Отак потрошку та поволеньки і підросла Дунька. Воно, може, і не зовсім точне оте «підросла», бо-таки нівроку вигнало дівку. Хоч нову хату будуй дядькові Каленику, бо Дунька, хоч і нагинається, але ніт-ніт, та й зачепить за сволок головою. Колгоспні баскетболістки тільки руки потирали. «Рости, рости, — підганяли Дуньку, — центральним забойщиком будеш».

— Ми тобі, — раділи дівчата, — м'ячика будемо увись підкидати, а ти його у корзинку затикатимеш. Хай тоді спробує хто у нас виграти!

Правда, не вдалося командi чемпіонами стати. Трикотажники підвели. Не освоїли ще такої ростовочки, щоб на Дуньку підійшла. Ще й ображаються. Ми, кажуть, для гіпопотамів спортивних форм не виробляємо. Пробували лижні костюми приспособити. Теж не вийшло. По швах дуже лопаються

— Біс з ним, з отим баскетболом, — втішали однокласники Дуньку. — Не кожному на роду написано з м'яча хліб їсти. Закінчимо десятий — у колгосп підемо.

То вже так гуртом вирішили: як атестат в руки, так і в колгосп.

Васько Чубчик — веселеньке таке хлоп'я, всякими винаходами славиться, відразу і роботу для Дуньки підшукав:

— Солому та сіно на скирту подаватимеш. Замість копнителя. Найвищі на район будуть у нас скирти.

Суріозно отак сказав. Потім підсмикнув штанці і з класу чкурнув. Знав Васько Дуньчину руку. Щиглика в лоб дасть — місяць в голові дзвенить.

...Закінчили десятий, відгуляли останню, атестатську нічку, а на ранок і справді до голови правління з'явились.

— Ось, Харитоне Харитоновичу, дивіться!— і показують свої атестати. — А тепер би й попрацювати...

Хлопці по своїй мужеській лінії пішли хто на трактор, а хто, як воно ще часом трапляється, в обліковці затесався, хто продавцем у кооперацію. А дівчата — ті у ланку.

Добра ланка вийшла. Дружна, співуча, працьовита. Правда, трохи галаслива. Ні світ ні зоря, а вони вже гармидерують по селу. Десь всякої механізації розжились — велосипедів, мотоциклів, моторолерів. Добре хоч вертольота ще не придбали. Як рвонуть наввипередки, хоч через тин стрибай. І все їм хі-хі та ха-ха!

Навіть дід Онухрій, колгоспний сторож, нащо вже людина міцна на тії нерви та на сон (вже ж тридцять з гаком літ спить на свіжому повітрі), і той прокидається. Вдарить зопалу в рейку і скаже з серцем: «От бісова кавалерія, не дасть додрімати».

З одною Дунькою халепа. Як одержала атестата зрілості, — з того часу ніби її хтось заворожив. Ні за поріг ногою. Вночі спить, а вдень на атестата милується. І вираз такий на обличчі появився, як у молодого архімандрита. Замислений дуже вираз, заклопотаний.

Хіба там коли промовить:

— Мамо, аж мені млосно! Знову тільки півчавунчика вареничків? Пхі — оп'єть з отими шкварками. Ліньки таткові сметани принести.

Скаже отак, похнюпиться, навіть трохи посопе, але вареники поїсть-таки.

Одним словом, не дуже рветься Дунька до роботи.

Не дай бо', чуть там що. Дуньці «аж млосно». Навіть у такій житейській справі. Ну, набереться хто з хлопців хоробрості і натякне часом: «Дуньо, може, того... увечері у леваду вийдеш, га?»

Куди там, аж затремтить бідолашна. Так і зашаріється, немов її, сердешну, окропом ошпарило. Тільки й вимовить:

— Та що це ви, хіба можна, у мене ж атестат! Аж мені млосно.

Не можна сказати, що подружки забули про Дуньку. І навідувались, і згадували частенько. Як зайде мова на колгоспних, бригадних чи комсомольських зборах про додаткові резерви колгоспу, так і згадають про Дуньку.

— Отой би нам резерв ще підняти, — не раз чухав потилицю Васько Чубчик, — тоді діло пішло б.

Моральну підтримку теж подавали. Портрети у стінгазетах малювали, пісень про Дуньку співали.

Роблять люди на полях,
Аж серце радіє.
Одна Дунька на печі
З атестатом мліє.

Запросили якось дівчата Дуньку буряки прополювати. Походила днів зо три. Ніби й взикати почала. Менше вже й стогнала, коли доводилось там чи нагнутись, чи випростатись. Навколішки приспособилась прополювати. Дівчата радіють. Молодець, кажуть, Дунька. Та на лихо сонце пожартувало. Трошки носа Дуньці присмалило.

З носом нічого страшного не сталося. За ніч кислим молоком відкомпресила, але на буряки більше Дунька не вийшла.

— Цур їм, тим бурякам, — сказала Дунька. — Чуть ніс не репнув. Аж мені млосно.

Підшукали Дуньці роботу більш делікатну. Доручили бичків-річнячків доглядати.

Якби ще теличок, то, може, було б легше. А бички ж, самі знаєте, твар непосидюща, так і норовлять, яку б шкоду зробити. Цілісінький день нишпорять, один на одного фукає, борюкаються. Особливо отой перістенький. Причепився до Дуньки, хоч гвалт кричи. Підійде, вилупить очі і дивиться на Дуньку, як на нові ворота. Ще й ніби підморгує. А то підкрадеться нишком та й буцне Дуньку. Жартує ніби.

— Не можу я з тими бугайцями, — запротестувала Дунька. — Аж мені млосно.

На птахоферму послали. Ну, думали, тут вже Дунька закріпиться. Не знайде причини. Бо курка — птиця безобидна, і знову ж таки холодок є. Але Дунька і тут знайшла причину.

— Не можу я на тій птахофермі! — заявила через кілька днів. — Сказитись можна. Аж мені млосно.

Важко сказати, чим би це все скінчилося. Може, і підібрали б Дуньці якусь таку роботу, щоб їй не було млосно. Але не вдалося. Чкурнула з колгоспу. У місто поїхала. Видно, не погано влаштувалась, бо комірник наш ще більш поважним став.

Зайде хто за чим у комору, дядько Каленик і починає:

— Молодець моя Дунька. Правильну путь вибрала. На вихователькy взяли.

Потім, щоб краще дошкулити, повагом цигарку скрутить, прикурить від запальнички, затягнеться, через зуби чвиркне і ніби ненароком докине:

— Оце, писала, квартиру дадуть ізольовану. Так ми, мать, теж з старою теє... у місто переберемось. Чутка є, комірники, котрі з досвідом і соображенієм, і там не бідують.

Та недавно оце наші дівчата у місті побували. В інститут їздили на сесію.

Здали екзамени. Булочок з повидлом накупили. Ходять по місту, у магазини зазирають, лимонад п'ють. Потім, стомившись, біля Тараса Григоровича у скверику на лавочці сіли. Відпочивають. Пісеньку затягли у півголоса:

Стоїть явір над водою,
В воду похилився...

На Тараса Григоровича ж глянули і зразу та пісня нагадалась. Вже й перехожі почали зупинятись. Бо хто не любить у нас пісню. Співають, співають, та нараз хтось з дівчат як підхопиться:

— Дівчата, єй-єй, вона. Грім мене вбий, якщо це не Дунька!

— Дивіться, Дунька з цуциком!

А Дунька йде собі по асфальту і за ремінець тщедушне собача веде. Смішне таке, кудлатеньке, і в тілогрійочці, мать, щоб не застудилось.

Обступили дівчата Дуньку, розглядають, обнімають, — де живеш, що робиш, скільки заробляєш, чи, мо', заміж вже вийшла?.

Дунька промовила таким солідним баском.

— Мушку воспитую. Обережно, не наступіть, бо ще задавите. Перепаде тоді від хазяйки.

Потім щось подумала і додала:

— Породиста Мушка. Навіть медаль має.

— За які ж такі заслуги? — поцікавились дівчата.

— Бліх вона ловить чи що?

— Немає у нас бліх, — відрізала Дунька. — Дуже вчена наша Мушка, он за що. Навіть на горщечок проситься.

— А хай би воно ззз... — щось таке хотіла сказати Надійка, бойовий верховод всіх наших колгоспних дівчат, та тільки вигукнула:

— Ой, держіть мене, бо аж мені млосно.

С. НЕЗАМОЖНИК.

З ПОЛТАВСЬКОГО БЛОКНОТА

У Полтаві єсть Інститутський проріз. Такий собі тихий провулок. Тихий, а про нього іде по місту гучна слава.

Славиться оцей тихий провулок «грязевими» ваннами. Грязі — по коліно.

Жителі оцього провулка частенькі відвідувачі у кабінеті заступника голови міської Ради т. Богдановича.

Просять: грязюку заберіть, а водички підпустіть. Далеко ж ходити по воду, аж двісті метрів. Поставте, будь ласка, у провулку водоколонку.

І що ж — німо і глухо.

Плавають і купаються хороші люди в грязі...

* * *

Аналогічна багнюка «розквітає» й по вулиці Марата.

Тут, правда, грязюка буде вище коліна.

Хто із міськради не вірить, хай поміряє.

Поміряє і нам делікатно сповістить: на скільки сантиметрів загрузає нога в калюжу.

Щоб точно було.

* * *

У Полтаві дуже довга і дуже красива вулиця імені Тараса Шевченка.

Але красива тільки удень. Вночі оцієї краси, хоч око виколи, не побачиш.

Темінь — безпросвітна! А на цій же вулиці обласна лікарня, дитяча поліклініка, аптека, дитяча дієтична їдальня, обласна бібліотека...

Ідеш, і тільки по силуетах догадуєшся — да! Лікарня!

В оцих місцях жодної електролампочки.

Та воно й те сказати: пошкодив око, недалеко й мацати. Помацав, помацав — лікарня!

А вже в лікарні, хоч поганеньке, а єсть світло.

Так ото ми й кажемо: хай буде світло і на вулиці Тараса Шевченка!

Ол. К.

Залізо в томаті

А давайте розберемося, скільки того заліза потрібно нормальному людському організмові.

Не треба копатися в наукових книгах. Заглянемо краще в... консерви. У ті консерви, що їх виробляє і випускає в продаж Геніческий (на Херсонщині) консервний завод.

З чого вони складаються?

По-перше, з риби.

По-друге, з соусу.

По-третє, з шматочків заліза.

Останній компонент, хоч і не обов'язковий, проте трапляється в продукції Геніческого консервного заводу. Громадянин В. С. з с. Дубов'язівки, Сумської області, відкривши банку салаки в томатному соусі, добув звідти шматочок заліза грамів на 15 і надіслав його Перцеві..

А чи не можна вводити залізо в людський організм без допомоги консервів?

У 1957 р. у ФРН було понад 3,5 тисячі мільйонерів. А в наступні роки, коли західнонімецькі монополії почали наживатися на воєнних замовленнях, число мільйонерів у ФРН досягло 7 тисяч. (З г а з е т).

Мал. Л. КАПЛАНА

— Ого! У нас, у ФРН, уже 7 тисяч мільйонерів. Так, гляди, ще й ми одного прекрасного дня станемо товстосумами.
— А що для цього потрібно?
— Не подохнути з голоду.

Мал. БЕ-ША

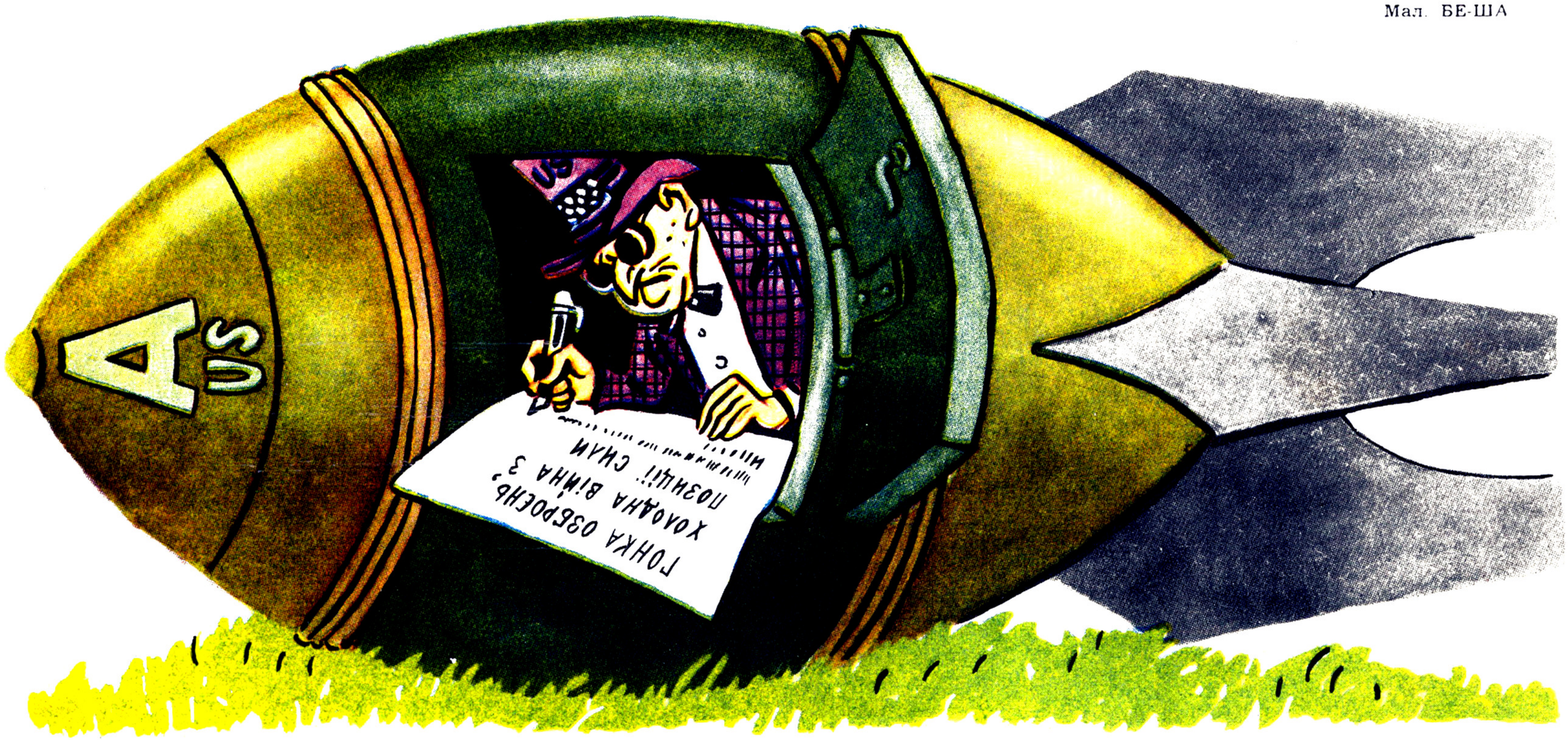

СУЧАСНИЙ ЗАХІДНИЙ ДІОГЕН

Мал. БЕ-ША

— Неподобство! Я цього так не залишу!

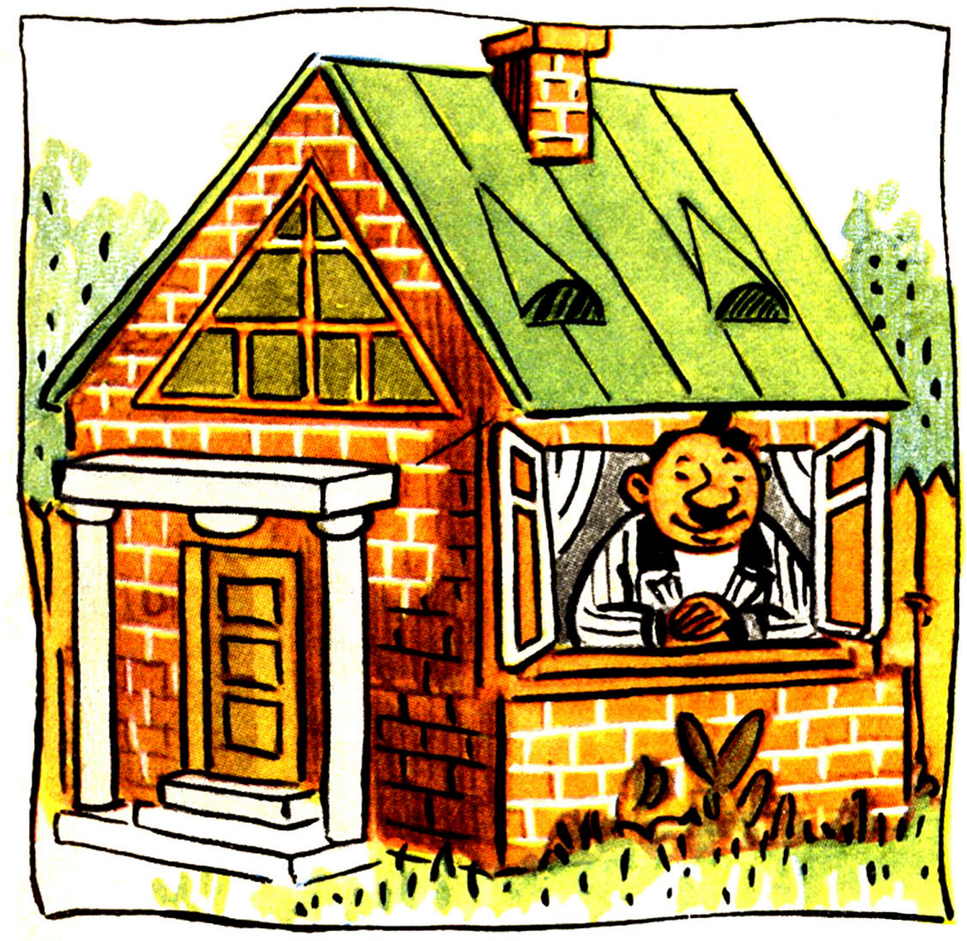

І не залишив.

ПРИГОДИ ОДНОГО БУЛЬДОЗЕРА

Вона огидна! Вона противна! Вона лиха! Вона багато зла людям робить. Казкова баба-яга — немовля в порівнянні з нею.

Хто ж вона така?

Тяганина!

І все ж таки є особи, які люблять цю потвору. Вони ладні цілуватися з нею, бо це їм на руку. Хоч і не вчора ця історійка була, а розказати про неї треба. З виховною метою.

Харківський завод «Дормаш» минулого року недодав сільському господарству чимало бульдозерів «Д-444». А в постанові уряду було сказано недбалим керівникам підприємств: якщо ви не виконали плану в 1960 році, то покрийте свій борг до 1 лютого 1961 року. Організуйте, мовляв, доладніше своє виробництво, напружте сили і зробіть те, чого раніше не зробили.

Така суть справи. А тепер підемо далі.

Отой «Дормаш» та недодав одного бульдозера і Березівській РТС (Устимівський район, Кіровоградської області). Керівники РТС розміркували так: сидіти далі і ждати того бульдозера не доводиться. Він нам он як потрібний! Адже треба в колгоспах ставки споруджувати, щоб водоплавна птиця і рибка розводилася.

Тому-то десь у середині січня секретар парторганізації Березівської РТС т. Манойлов Д. Ф. виїхав до Харкова. Прибув він на завод «Дормаш» і зразу ж виклав на стіл свої карти: ось вам, люди добрі, доручення, ось акредитив, давайте нашого бульдозера!

Почувши такі слова, тодішній директор заводу т. Завалішин і головний бухгалтер т. Дорохов зразу ж кинулися в обійми тяганини, почали її цілувати та вмовляти: виручай, дорога!

І що ж ви думаєте? Виручила стара псяюха!

Не довго думаючи, Завалішин сказав:

— Ви того... заждіть трохи. А бульдозера вам дамо, як часи!

Минуло кілька днів. Посланець РТС знову біжить на завод, а директор знову ласкаво мовить йому:

— Припустімо, що ми даємо вам бульдозера. Але як ви його візьмете, як повезете?

Представник РТС почав казати, що нехай шановні керівники заводу тим не печаляться. Він пережене бульдозера на базу «Сільгоспостачу», а звідти відправить його додому залізницею.

Ось тут директор Завалішин уже басом узяв:

— Е, ні, — сказав він. — Підженете автомашину — дамо бульдозера! Нема машини — нема бульдозера! Як часи!

Почав т. Манойлов по всьому місту бігати, машину шукати. Знайшов. 27 січня він чимдуж помчав на завод. Тут уже Завалішину нікуди крутити було, і він дав дозвіл на одержання бульдозера.

Дуже зрадів т. Манойлов. Ще б пак! Просидів лише якихось... два тижні і добився свого. Передчасна радість! Не знав неборака, які то ще бюрократичні колоди на його шляху лежать.

Бухгалтер заводу Дорохов повертів у руках папери і загробним голосом вирік:

— Не буде діла... Завтра кінчається строк вашому акредитиву.

— Так то ж завтра! — вигукнув Манойлов.— А я сьогодні даю вам усю документацію.

Тут Дорохов подивився на відвідувача так, немовби той ласий шмат у нього з рота видер, і, ні слова більше не сказавши, посунув до своїх апартаментів.

Представник РТС не здався. Він телеграфував додому і одержав новий акредитив. «Отут вони вже не викрутяться», — подумав він, і, як на крилах, полетів на завод «Дормаш».

А керівники заводу, глянувши на новий акредитив, єхидно усміхнулися і сказали:

— Сьогодні у нас перше число лютого місяця. А ми свої недоробки за минулий рік повинні були покрити до 1 лютого 1961 року. Так що вибачайте...

От бачите, як ловко вивернулися! Он як виручила їх тяганина.

Ще два дні воював т. Манойлов з дормашівськими крутіями, але нічого не зміг добитися. З порожніми руками повернувся він додому...

Допомогли Завалішин і Дорохов сільському господарству. І про водоплавну птицю подбали, і про рибку.

Не знаємо, де зараз керує колишній директор заводу «Дормаш». Якщо він і на новому місці з тяганиною цілується, то можна сказати, що й там діла не буде.

А взагалі, ми певні, що винайдуть такого бульдозера, який зсовуватиме в глибоку прірву тяганину і бюрократизм. Таку машинерію треба послати і на Харківський завод «Дормаш».

Л. ПРОКОПЧУК.

Шановний Перче!

Давно колись купці везли до Європи китайський чай морем. Везли дуже довго. Переказують, що за час тривалої подорожі чай набирав чудових смакових якостей.

Досвід стародавніх чаєторговців припав, видно, до смаку керуючому «Укрголовліспапірпостачзбутом» т. Штанькові. Спираючись на цей досвід, він завозить лісоматеріали до Вінницької області з Півночі. Котяться тепер вагони з північним лісом до Вінниці. Дуже довго котяться. А в дорозі, як міркує т. Штанько, ліс набирає чудових якостей. Скинуть північну сосну у Вінниці, а місцеву тут же чудових якостей. Гони і везуть її геть од Вінниці подалі (теж, мабуть, для підвищення якості деревини). Лише в 1960 р. з Вінницької області вивезли 1400 вагонів лісу, і лише один облпаливтрест завіз сюди з Півночі 260 вагонів деревини.

Запровадив т. Штанько ще один спосіб перевозок лісу. Його провозять автомашинами через Вінницю повз ворота клієнтури і, не розвантажуючи, прут повним ходом за 15 км до станції Гуменне. Там з машин ліс вантажать у вагони і везуть залізницею знову до Вінниці. А там уже роздають за нарядами. Карусель якась та й годі!..

С. РУДШТЕЙН,
ст. інженер Вінницького облплану.

* * *

А ось іще один факт.

На території селища Великий Бичків по сусідству розмістилося два комбінати тресту «Закарпатліс» — лісохімкомбінат та лісокомбінат. Живуть ці комбінати дружно, бо один одному в пригоді стають. Лісохімкомбінат споживає для своїх хімічних потреб стружку з лісокомбінату. Але, вірніше, споживав... Бо в цьому році стружку з лісозавантажена мудрістю голова додумалася занарядити чиясь не дуже бінату стружку з сусідньої Станіславської області, а для лісохімкомнаказано відвантажувати свою стружку за межі Закарпатської області. Отакі діячі сидять в «Укрголовліспапірпостачзбуті».

Чи не допоміг би ти, Перче, зняти з них стружку?

В. ШЕЛЕМБА,
майстер лісокомбінату.

Ми знаємо, що в тебе є телевізор. Твій перчанський телевізор працює добре. А нам не повезло. У нашому гуртожитку № 4 шахти 4-2-біс вже рік як занімів і осліп телевізор «Темп-2».

Зіпсувався, словом. А комендант гуртожитку т. Григор'єв вже майже рік обіцяє віддати його в ремонт і все ніяк не збереться. Григор'єв обіцяє, а «Темп» мовчить. Не той темп у Григор'єва.

Порадь йому, Перче, набрати вищих темпів у ремонті телевізора.

І ще нагадай Григор'єву, що крім «Темпа-2» є перчанський телевізор. І той телевізор може показати діяльність Григор'єва дуже крупним планом.

ШАХТАРІ.

м. Ірміне,
Луганської області.

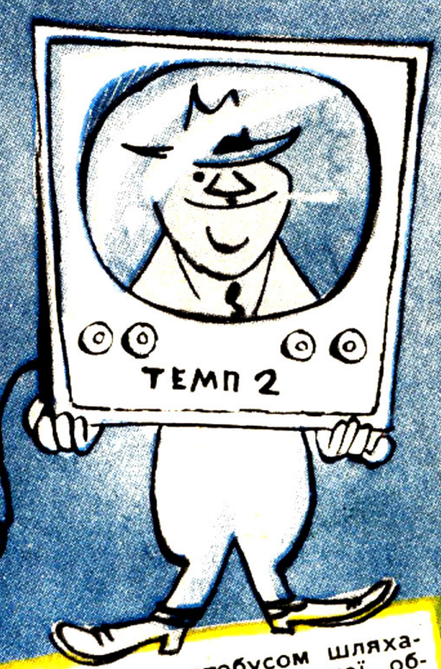

Коли тобі доведеться їхати автобусом шляхами Перемишлянського району, Львівської області, візьми з собою мотузку та добре набиту пір'ям подушку. Сівши в автобуса, прив'яжи подушку до голови, а сам прив'язуйся до сидіння та міцно тримайся руками, бо вилетиш з автобуса на першій же вибоїні.

Біля села Іванівки начувайся — там тебе так трусоне, що навряд чи й подушка врятує. Під'їхавши до села Болотного, злазь та йди далі пішки, бо далі вже ніякі пристрої не допомо-жуть. Отака-то їзда!

Порадь, Перче, працівникам райшосдору, щоб вони хоча б раз проїхали тими шляхами без усяких пристроїв. Я певен, що після цієї подорожі шляхи в районі будуть гладенькі, як стіл у кабінеті начальника райшосдору.

М. ЗАЄЦЬ,
редактор бережанської райгазети.
Тернопільська область.

Чи чув ти про таку організацію, як Сталінський «Донсільенергобуд»? Згідно назви, ця організація немовби й енергійною повинна бути, а на ділі — і не кажи. Ось уже другий рік той енергобуд ніяк не може підключити новий будівельний двір Артемівського міжколгоспбуду до електромережі.

А це не так собі — не хоче та й усе. Це призводить до великих збитків. За цей час пилорама і столярна майстерня могли б випустити тисячі кубометрів пиломатеріалів і велику кількість столярних виробів, які так потрібні для будівництва тваринницьких ферм у колгоспах.

Може б, ти, Перче, підключився до нашого клопотання і допоміг «Енергобудові» наш будівельний двір до енергомережі підключити.

П. ГАЛКА,
майстер будівельного двору Артемівського міжколгоспбуду.
Сталінська область.

Мал. Л. БОЙКА

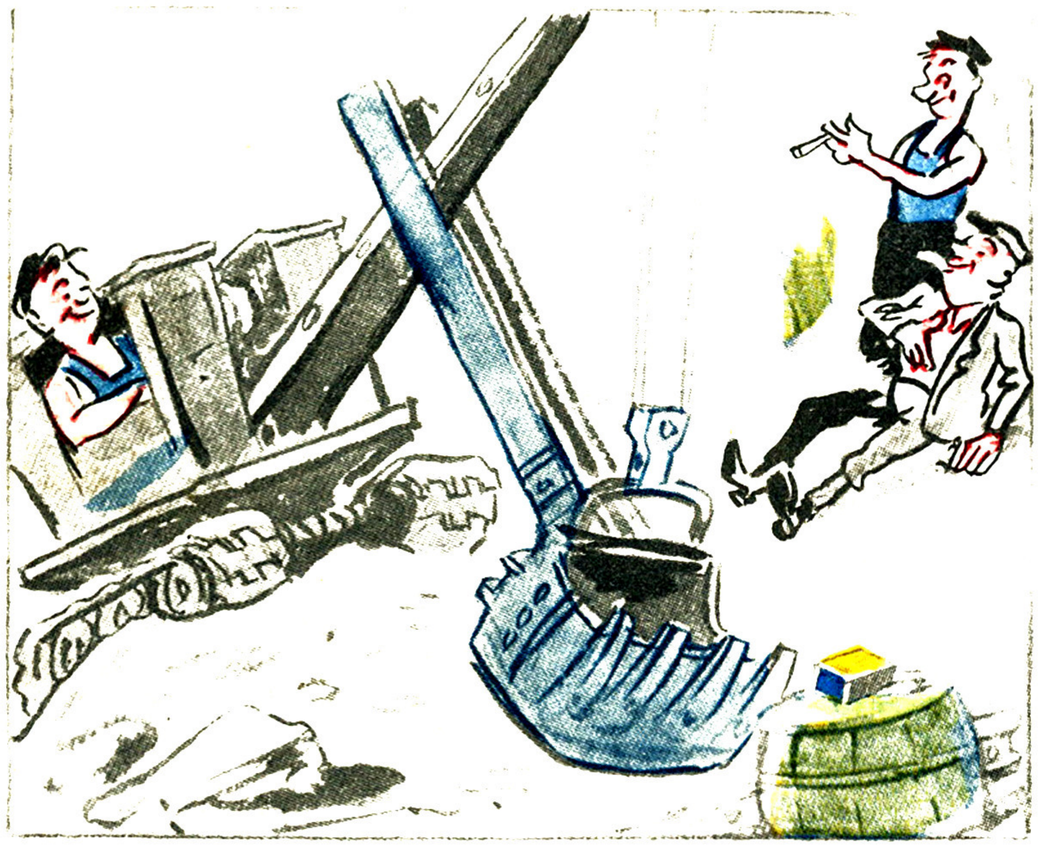

Машиніст екскаватора: — А дай-но сірники!..

●

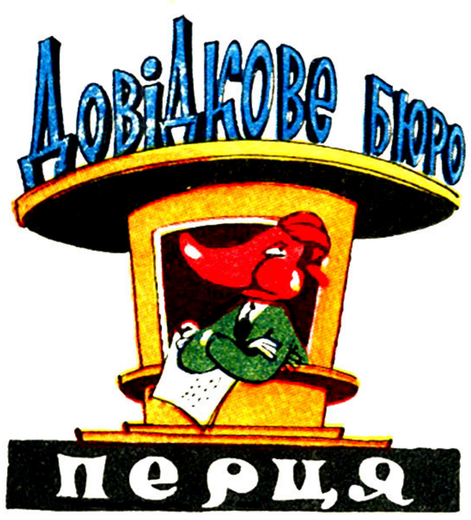

ЩО ТАКЕ БУРЯКОНАВАНТАЖУВАЧ? — допитується Микола Олексійович Дейнега — голова колгоспу ім. Сталіна, Карлівського району, Полтавської області.

ВІДПОВІДАЄМО т. ДЕЙНЕЗІ:

Буряконавантажувач — це машина. Дуже хороша і дуже корисна. Схожа вона на ту, що у вас на колгоспному подвір'ї валяється.

В інших колгоспах такі машини полегшують людям роботу, а у вас вона ось уже третій рік служить сідалом для горобців.

* * *

Наш читач з Кіровоградщини цікавиться: **ЧИ МОЖУТЬ МІНЕРАЛЬНІ ДОБРИВА ВПЛИНУТИ НА РІСТ ЗАЯЧОГО ХВОСТА?**

ВІДПОВІДАЄМО: Можуть.

Реально довести це умію директори радгоспів «Братський» (т. Тихонов) Миколаївської обл. та «Ново-Український» (т. Кирюхін) Кіровоградської обл. Придбавши кілька сотень тонн міндобрив, вони ось уже третій рік не вивозять їх з станції Людмилівка. Спеціалісти запевняють, що від цього агротехнічного заходу всі культури на полях згаданих радгоспів підуть у ріст, як заєць — у хвіст...

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ОКОЗАМИЛЮВАЧ

Складати звіти спритно він умів
І завше у президіях сидів,
Та згодом, розкусивши цю прояву,
Пересадили на твердішу лаву,
Щоб більше не дурив державу.

М. ХИЖКО.

с. Глоби,
Ковельського району,
Волинської області.

РОБОТЯЩИЙ ЯКИМ

Коли Яким наш десь «халтурив»,
То працював без перекурів,
А на заводі той Яким
Хвилину робить — курить сім.

В. КОЗНОРІВСЬКИЙ.
м. Одеса.

ДУМАВ Я...

Думав я, що то гарба
Виповзає з-за горба.
Придивився — аж то солому
Настя з ферми пре додому.

ВІН І ЗНА...

— Керувати — значить, знать, —
Зав наш заявляє.
Він і зна, щоб не взівать,
Хто, де випиває.

К. ТОЧОНИЙ.

с. Микольське,
Міловського району,
Луганської області.

ЦІКАВА КУМА

Кума хвалилася своїй кумі:
— Що вам скажу — держіть собі в умі:
Я під вікном чужим переночую,
А новину усе ж таки почую.

Ю. ПОПАДЮК.

с. Яблунівка,
Лисянського району,
Черкаської області.

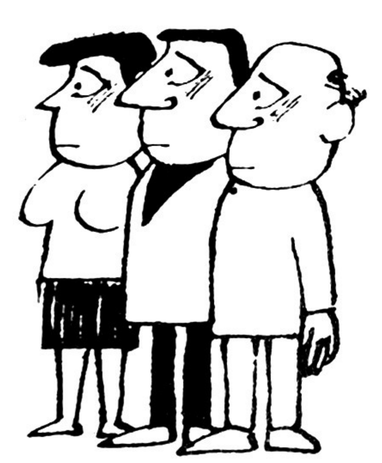

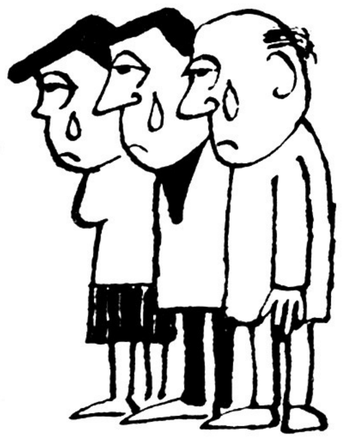

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що Одеська обласна контора «Харчозбутсировина» не відповідає Вінницькому раднаргоспові на його чотири телеграми-блискавки, та про те, що Полтавська база «Маслопостачу» до кожного вагона плавлених сирків замість одного фактурно-зведеного експертного листка додає аж 32 аркуші специфікацій та ще 32 аркуші додатків, розповідалося в № 3 Перця. («Новини з питань тяганини»).

Редакція одержала відповіді з Одеси та з Полтави. Одеський раднаргосп повідомив, що за бюрократичне ставлення до запитів споживачів інженерові контори «Одесхарчозбутсировини» Цуркану А. І. оголошено догану. А з Полтавського раднаргоспу написали, що після виступу Перця обсяг специфікації при транспортуванні плавлених сирків скорочено в чотири рази. Проте Перець вважає, що можна було б скоротити і в п'ять разів.

★ У тому ж номері було надруковано листа про несумлінне ставлення до своїх обов'язків начальника постачання Козятинського хлібозаводу Шкрабія А. Ф. (Вінниччина).

Секретар Козятинського райкому КП України т. С. Костриков повідомив, що при перевірці листа на хлібозаводі було виявлено нові факти безгосподарності. Рішенням бюро Козятинського райкому КП України за несумлінне ставлення до виконання своїх службових обов'язків начальникові постачання комуністові Шкрабію оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

«ЧЕРНІГІВСЬКА ШАХРАЇЗАДА»

У фейлетоні «Чернігівська шахраїзада», надрукованому в № 1 журналу за 1961 рік, були викриті розкрадачі соціалістичної власності, що орудували на Чернігівському м'ясокомбінаті.

Прокурор Чернігівської області т. М. Єрєп повідомив редакцію, що в процесі слідства підтвердились факти про зв'язки злочинців, які працювали на комбінаті, із заготовлювачами деяких колгоспів та шахраями, що подвизалися на приймальних пунктах.

Чернігівський обласний суд розглянув цю справу й засудив:

Завідуючого базою передубійного утримання худоби Чернігівського м'ясокомбінату Дрогуна М. В. до 13 років позбавлення волі. Завідуючого Любецьким приймальним пунктом «Заготскотовідгодівля» Фещенка Ф. Ф. — до 10 років. Старшого гуртоправа Любецького пункту «Заготскотовідгодівля» Макартачана А. О. — до 7 років.

До 6 років позбавлення волі засуджено:

Заготовлювача Київського ССТ Меха Т. О., начальника м'ясожирового цеху Чернігівського м'ясокомбінату Гладкохатого К. В., старшого гуртоправа Любецького пункту «Заготскотовідгодівля» Пирова К. та заготовлювача худоби колгоспу ім. М. Коцюбинського (с. Ковпити, М.-Коцюбинського району) Кужеля Ф. Т.

Заготовлювача Любецького ССТ, Любецького району, Гацуру М. Г. засуджено до 4 років позбавлення волі й зоотехніка колгоспу імені Воровського (с. Смолигівки, Любецького району) Мозговенка А. К. — до 1 року.

САМОКРИТИКА.

(З німецького журналу «Ойленшпігель». Берлін).

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (455) (на украинском языке). Підписано до друку 3.VI. 1961 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17313. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 3324. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

СЕРЕД ДАРМОЇДІВ

— Слухайте, вона якась ненормальна! Дивується, чому я ніде не працюю, раптом питає, які мої улюблені книги!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО